

Arrest

nr. 214 846 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 juni 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, in functie van haar Belgische partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 16 januari 2015 huwt de verzoekende partij met

haar partner. Op 21 januari 2015 wordt zij in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart), geldig tot 22 december 2019.

1.2 Op 26 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 14 augustus 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: V(...)

Voornaam: E(...)

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980

4° er is geen gezamenlijke vestiging meer

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van haar partner (geregistreerd partnerschap 19.05.2014) zijnde dhr. L(...) M(...) J(...) (RR (...)). Betrokkene en dhr. L(...) zijn 16.01.2015 gehuwd.

Uit het verslag van samenwoning dd. 8.05.2017 werd opgemerkt dat de relatie tussen betrokkene en dhr. L(...) beëindigd is.

Sedert 30.12.2015 staat betrokkene als alleenstaand vermeld in het Rijksregister. Vanaf die datum is er geen samenwoning meer tussen betrokkene en dhr. L(...).

Betrokkenen vormen geen familiale cel meer.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 1.03.2017 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- *Begeleidend schrijven van de advocaat van betrokkene dd. 6.06.2017*
- *Attest van tewerkstelling bij werkgever A(...) tapijtenfabriek NV dd. 14.05.2017; arbeidsovereenkomst dienstencheques + individuele overeenkomst maaltijdcheques bij werkgever C(...) I(...) BVBA dd. 9.06.2017; individuele rekening 2016-2017 "s(...) Belgium NV"*
- *Deelcertificaten Nederlands tweede taal + inschrijvingsformulieren en een overzicht van aanwezigheid; getuigschrift maatschappelijke oriëntatie*
- *Attest OCMW Gent dd. 15.05.2017*
- *Huurovereenkomst voor de studio gelegen te (...)straat (...) te Gent dd. 16.12.2016 waar betrokkene momenteel woonachtig is*

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (F-kaart bekomen dd. 21.01.2015) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar

opgegroeid is, blijkt dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt dan ook geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie blijkt dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenen niet meer samenwonen en de relatie beëindigd is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. De advocaat verklaart in zijn begeleidend schrijven dat het voor betrokkene geen zins evident zal zijn om alsnog een goede job te vinden in Albanië aangezien ze geen aaneensluitende tewerkstelling kan bewijzen. Echter, betrokkene kan haar werkervaring (België) als pluspunt gebruiken om aldaar terug aan de slag te gaan. In diezelfde brief stelt de advocaat trouwens dat betrokkene een positieve ingesteldheid heeft.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de attesten (resultaat maatschappelijke oriëntatie; deelcertificaten Nederlands tweede taal + bijhorende documenten) blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Echter, het volgen van deze cursussen is verplicht.

Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene legt betrokkene geen enkel document voor. Haar gezondheidsstoestand vormt dan ook geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft het voorgelegde huurcontract kunnen we stellen dat het hebben van een woning behoort tot de basisbehoeften om in een minimum van waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België.

Wat betreft de uitzonderingsgronden, zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°; 2°, 3° en 4°, dient opgemerkt te worden dat het huwelijk/geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft stand gehouden. Wat betreft de uitzonderingsgrond betreffende huishoudelijke geweld dient opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene aanhaalt dat zij door haar ex geslagen werd na een ruzie. Echter, aangaande deze verklaring werden geen stavingsstukken voorgelegd.

Waardoor deze verklaring niet kan aanvaard worden als bewijs van een schrijnende situatie. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake. Deze uitzonderingsgronden zijn bijgevolg niet van toepassing.

De verdere verklaringen door de advocaat worden aanzien als een verklaring op eer en kunnen niet gecontroleerd worden op hun echtheid omdat dat deze verklaringen niet gestaafd werden met bewijsmiddelen.

Er werd op 19.05.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik aan, en de schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, en de rechten van verdediging.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster overeenkomstig het art. 42^{quater} §1,4° Vw. omdat verzoekster en de heer L(...) geen familiale cel meer vormen.

2.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Dat immers het horen van verzoekster in casu uitermate belangrijk is gezien verzoeksters huwelijk is ontbonden.

3.

Dat daarnaast het horen van verzoekster in casu uitermate belangrijk is gezien verzoekster geen enkele schuld treft bij de ontwrichting van hun huwelijk.

Verzoeksters huwelijk was immers ontwricht ingevolge het overspel van haar ex-echtgenoot. Verzoekster heeft alles in het werk gesteld om haar huwelijk te redden.

4.

Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat aangaande alle door verzoekster aangebrachte bewijzen, overeenkomstig het art. 42^{quater}, §1, laatste lid, Vw., te motiveren waarom deze niet kunnen weerhouden worden als bewijs van verzoeksters “economische situatie en haar sociale en culturele integratie in het Rijk”.

Zo heeft verzoeksters tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij in België tewerkgesteld is en in haar onderhoud voorziet.

Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken samen, waaruit blijkt dat verzoekster alles in het werk stelt om zich zo vlug mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, langdurig in België is tewerkgesteld en in haar onderhoud voorziet, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van haar verblijfsrecht overeenkomstig het art. 42^{quater}§1, laatste lid, Vw.

Dat overigens België nood heeft aan arbeidskrachten zoals verzoekster.

Dat er derhalve sprake is van schending van het art. 42quater §1, laatste lid Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat aangaande alle door verzoekster aangebrachte bewijzen, overeenkomstig het art. 42quater, §1, laatste lid, Vw., te motiveren waarom met haar langdurig verblijf sedert augustus 2013 in België geen rekening kan worden gehouden.

Dat verzoekster immers in augustus 2013 naar België kwam en alhier sindsdien ononderbroken in België verblijft.

6.

Dat verweerder in de bestreden beslissing eveneens nalaat te motiveren waarom met verzoeksters sociale en culturele integratie, met haar langdurige tewerkstelling sedert 27.10.2014 bij A(...) Tapijfabriek NV, met haar kennis van de Nederlandse taal en met haar onmogelijkheid om in Albanië aan de slag te kunnen geen rekening kan worden gehouden.

Dat immers uit deze vaststellingen blijkt dat verzoekster alles in het werk heeft gesteld om zich te integreren in de Belgische samenleving en geenszins ten laste is van de Belgische Staat.

Dat geenszins de Vreemdelingenwet als voorwaarde stelt dat er dient sprake te zijn van een "bijzondere manier" van integratie in België.

Dat door te stellen dat er dient sprake te zijn van een "bijzondere manier" van integratie, verweerder voorwaarden toevoegt aan de wet waardoor er sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging en van machtsmisbruik.

7.

Dat er in casu sprake is van schending van de art. 42quater§1, laatste lid, Vw. van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout."

2.2 In een tweede punt van haar uiteenzetting voert de verzoekende partij een schending aan van zowel het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht (met verwijzing naar artikel 41 van het Handvest) als van de internrechtelijke hoorplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt echter op, nog daargelaten de vraag of de betrokken hoorrechten of -plichten *in casu* zelfs van toepassing zijn, dat de verzoekende partij niet aantoonde welk belang zij bij dit onderdeel van het enig middel heeft. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt immers dat aan de verzoekende partij op 19 mei 2017 een brief werd betekend om documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek. Het betreft een brief van 1 maart 2017, die een "*onderzoek naar behoud verblijfsrecht*" betreft, en waarin aan de verzoekende partij gevraagd wordt om overeenkomstig artikel 42quater, § 5 van de vreemdelingenwet nieuwe bewijsdocumenten over te maken op vier vlakken: bewijzen in het kader van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, bewijzen in het kader van artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet, bewijzen in het kader van artikel 42quater, § 4, vijfde lid van de vreemdelingenwet, en een recent OCMW-atteest. De verzoekende partij heeft op deze brief ook geantwoord door middel van een aangetekend schrijven van 6 juni 2017, waarin zij een uiteenzetting met betrekking tot haar situatie doet en tevens stukken neerlegt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke manier zij aanneemt dat zij niet gehoord zou zijn. Bovendien maakt zij ook niet duidelijk welke andere informatie dan de informatie die zij reeds in het voormelde schrijven van 6 juni 2017 overmaakte, zij nog zou hebben overgemaakt. Zij vermeldt in het derde punt van haar uiteenzetting slechts dat het horen uitermate belangrijk is, aangezien haar geen enkele schuld treft bij de ontwrichting van het huwelijk, de ontwrichting het gevolg is van overspel van haar ex-echtgenoot en zij alles in het werk heeft gesteld om haar huwelijk te redden. In haar schrijven van 6 juni 2017 heeft zij echter reeds aangegeven dat het einde van de relatie geenszins aan haar en wel aan het overspel van haar echtgenoot te wijten is. De verzoekende partij maakt op beide vlakken niet duidelijk welk voordeel zij wenst te halen uit de gegrondheidsverklaring van dit onderdeel van het enig middel. In deze mate is het enig middel onontvankelijk.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

De verzoekende partij roept tevens een manifeste beoordelingsfout in, zodat zij ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtevreeaanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel ten slotte is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het voorgehouden machtsmisbruik, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 42^{quater} luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...) 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

(...) 4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. (...)"

In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij zich in een van de gevallen bevindt voorzien in artikel 42quater, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie (in casu een Belg). Ook gaat zij niet in op de in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet voorziene uitzondering. Op de onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing die hierop betrekking hebben, gaat de Raad dan ook niet verder in.

De verzoekende partij betwist in het vierde, vijfde en zesde punt van haar uiteenzetting echter wel de motivering van de gemachtigde met betrekking tot het socio-economisch onderzoek, voorzien in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet. Zij voert aan dat door de gemachtigde geenszins op een afdoende wijze werd gemotiveerd waarom met alle door haar neergelegde bewijsstukken samen, waaruit blijkt dat zij alles in het werk stelt om zich zo vlug mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, langdurig in België is tewerkgesteld en in haar onderhoud voorziet, geen rekening moet worden gehouden bij de beoordeling in het licht van het voormelde artikel 42quater, § 1, laatste lid. Zij wijst op haar ononderbroken verblijf in België sinds augustus 2013, op haar sociale en culturele integratie, haar tewerkstelling sedert 27 oktober 2014, haar kennis van de Nederlandse taal en haar onmogelijkheid om in Albanië aan de slag te kunnen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing omtrent elk van de in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet opgenomen elementen wel degelijk een motivering bevat, waarbij de gemachtigde concreet ingaat op de door de verzoekende partij voorgelegde elementen. De verzoekende partij geeft weliswaar aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, maar zij zet geenszins concreet uiteen waarom de door de gemachtigde opgenomen motivering de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen zou schenden. De Raad benadrukt, zoals verder nog blijkt, dat de gemachtigde in dit verband over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij voert in dit verband ten slotte aan dat de vreemdelingenwet geenszins als voorwaarde stelt dat er sprake moet zijn van een “*bijzondere manier*” van integratie in België en dat de gemachtigde, door te stellen dat hiervan sprake moet zijn, voorwaarden toevoegt aan de wet en het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging van de verzoekende partij schendt, en machtsmisbruik pleegt. De Raad herhaalt dat artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. Het bestuur dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te houden met de mate van integratie, met name of deze, al

dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is (RvS 29 juni 2017, nr. 238.711). De Raad benadrukt verder dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde behoort om bij het onderzoek van de als dusdanig aangevoerde elementen van integratie te oordelen dat (onder meer) het feit over een arbeidsovereenkomst te beschikken slechts een voorwaarde is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en dat de betrokkene bovendien in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld, doch dat er geen *“uitzonderlijke mate van integratie”* uit blijkt, zonder dat daarmee een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet (cf. RvS 29 juni 2017, nr. 238.711).

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen (met inbegrip van machtsmisbruik) niet aannemelijk maken.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE